

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט – 1979

צו זה ניתן במסגרת קובלנה שהוגשה נגד ד"ר שלוח פיצ'חאזדה (להלן הנקבל) בשל התנהגות שאינה הולמת רופא שיניים (סעיף 45 (1) לפקודת רופאי השיניים) (נוסח חדש) תשל"ט – 1979 (להלן הפקודה), ובשל הרשעתו ע"י ביי"ד צבאי בעבירה שאינה נכללת בפקודה (סעיף 45 (5) לפקודה).

בעקבות הקובלנה מונתה ע"י שר הבריאות ועדה לפי סעיף 47 לפקודה, ועליה הוטל לשמוע את שיש לנקבל לאמר, ללמוד את החומר כולו ולהמליץ בפני שר הבריאות איך לנהוג כלפי הנקבל.

במהלך הדיון בפני הועדה הושמטה מהקובלנה עבירת ההתנהגות שאינה הולמת. הקובלנה נותרה איפוא עם עבירת משמעת אחת שהיא ההרשעה בביי"ד צבאי שלא בעבירה לפי הפקודה.

הרשעה זו, שנסמכה על הודאת הנקבל באישומים, כוללת חמישה עשר פריטי אישום שבכולם הוא הורשע. שנים בשל הטרדה מינית, שמונה בשל התעללות, ארבע בשל התנהגות שאינה הולמת ואחת בשל זיוף.

את עבירות ההטרדה המינית וההתעללות עבר הנקבל בהיותו מפקד במרפאת שיניים צבאית. האובייקט בכל העבירות הללו היו חיילות בהן פגע הנקבל אם במגעים פיסיים אם באמירות מביכות או פוגעות. ההרשעה בזיוף היא בשל זיוף מסמך צבאי שנעשה ע"י חיילות לפי הוראות הנקבל. הזיוף נוגע לטיפולים שניתנו או לא ניתנו ע"י הנקבל במרפאה וכן לדווח כוזב על שהותו במרפאה, בעוד הוא לא היה שם. המדובר הוא ב-25 מקרים.

פירוט מלא יותר של מעשי הנקבל ניתן בכתב האישום שהוגש נגדו בביה"ד הצבאי, וגם בגזע"ד שניתן באותו הליך. בגזר דין זה הדגיש ביה"ד שמדובר במספר רב מאוד של עבירות שהשתרעו על פני תקופה. ניצול השררה בביצוע חלק משמעותי מהעבירות היה בולט דומיננטי וחוזר על עצמו.

חרף החומרה וחרף רבוי העבירות, החליט ביה"ד אם כי בהיסוס, לקבל עיסקת טיעון שנרקמה בין הצדדים. לפי עסקה זו הוטל על הנקבל עונש של ששה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודה צבאית ביחידה פתוחה, זאת בנוסף לארבעה חודשי מאסר על תנאי, הורדה לדרגת טוראי ותשלום פיצוי של 19,000 ₪ לשבע חיילות נפגעות.

בפני הועדה שדנה בעבירות המשמעת טענה ב"כ הקובל שיש להטיל על הנקבל ארבע שנות התלית רשיון. היא עשתה כן תוך שהיא סומכת על עונש שהוטל בהליך אחר. הנקבל שיותר משהופיע בדיוני הועדה, נעדר מהם, היה מודע לעמדת זו של הקובל. לשיבות מאוחרות יותר הוא לא התיצב חרף העובדה שקרוב לודאי שהוא ידע על קיומן כולן או מקצתן, שכן קוימו איתו כנראה שיחות טלפוניות וגם נשלחו לו מכתבים.

מעיון בכתובים הנמצאים בפני לא ניתן ללמוד באופן ודאי אם לישיבה בה נגזר עונשו של הנקבל ע"י הועדה הוא קיבל הזמנה כדין. מה שברור הוא, שהוא לא היה נוכח.

הועדה כותבת בדו"ח שהיא הגישה לשר הבריאות ש"חתנהגותו החריגה של הנקבל לא היתה התפרצות יחידה פתאומית וחד פעמית אלא שרשרת של פגיעות...". נוכח פעילותו הקשה והנמשכת של הנקבל, הועדה ראתה לעצמה חובה "להעריך בחומרה רבה את התנהגותו של הנקבל והניצול המיני שניצל, התעלל ותקף באלימות את החילות ששרתו עמו, אשר היו בעמדת נחיתות וביחסי תלות...". לכל אלו, כך אומרת הועדה יש להוסיף את הכספים שהוא קיבל עבור טיפולים שלא ניתנו על ידו ואת הדווחים הכוזבים שהוא עשה בהקשר זה. כל אלו מחייבים, לדעת הועדה את ביטולו לצמיתות של רשיון הנקבל.

זהו מקרה של ביצוע נמשך של עבירות חמורות מצד אחד ושל המלצה על הטלת עונש חמור מאוד מצד שני. ייתכן אמנם והיה מקום להטלת עונש כזה, ואולם חוששני שבמקרה זה אי אפשר להתעלם מהעובדה שהנקבל הבין ממה שנאמר בישיבה בה נכח, שהקובל טוען שיש להתלות את רשיונו לארבע שנים.

איננו יודעים מדוע לא התייצב הנקבל לישיבה בה חזר בו הקובל מטעונו האמור, וביקש שרשיון הנקבל ישלל לצמיתות. הסיבה לתפנית זו היתה הבגת ב"כ הקובל שהמנעות הנקבל מלהתייצב בפני הועדה מצביע על המשך התנהגות הפסולה שלו.

אפילו נניח שלנקבל הודע כדין על קיומה של ישיבה זו (וזוהי ההנחה החמורה ביותר, שאיננה הנחה ודאית), גם אז אי אפשר להתעלם מטעון אפשרי שלו, שאי התייצבותו נבעה מקבלת הדין על ידו, תוך שהוא מבין שהמקסימום הצפוי לו היא המלצה על התלית רשיון לארבע שנים.

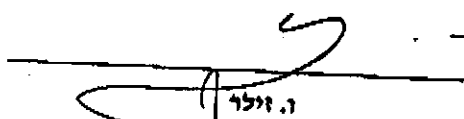
אינני בטוח שהתלית רשיון לצמיתות היא מידתית למחדל שבאי התייצבות הנקבל לדיון. אולם אפילו בהנחה שזהו המצב (וזו אינה הנחה בלתי ודאית), אין זה ראוי לעשות "קפיצת מדרגה" משמעותית כל כך (בין 4 שנות התלית לבטול רשיון לצמיתות) מבלי שהנקבל יכול היה להעלות בדעתו שכך יעשה שהרי הוא היה מודע שבטעון לעונש נתבקשה התלית רשיון לארבע שנים בלבד.

נראה לי שזוהי סיבה מספקת להיצמד ל"טעון ארבע השנים".

סמכויות שר הבריאות הנוגעות לענישה המשמעתית שיש להטיל על נקבלים הואצלו אלי, ומכאן זאת אני מחליט להתלות את רשיון הנקבל לארבע שנים החל מיום 1.12.2010.

נ.ו. 9.8.10

ניתן היום



נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים